

גליון

377

פרשת אזורי-מות קדושים תשפ"א

אורח, ולבסוף נמלט רגלית, וכשהוא עצר אותי, היה זה כדי לברוח מהמשטרה. השוטרים היו בטוחים שאנחנו מתואמים, אני הנהג שלו, וחבר באותה כנופיה. לא הועילו כל תחנוני שאני חף מפשע. השוטרים אמרו שכל הפושעים מכחישים כל קשר לפשע...

שהייתי בחדר המעצר לראשונה בחיי. מחשבות לא נעימות חלפו במוחי, כיצד מעשה חסד אצילי הוביל אותי ללילה כה עצוב... הייתי בטוח שלמחרת האמת תצא לאור, ואשתחרר. ובכל זאת, המחשבה שאיאלץ להישאר בלילה במקום כזה הלחיצה אותי מאוד.

כבר ידעתי שלא אצליח להירדם בחדר זה, וחיפשתי לעצמי תעסוקה. גיליתי, כי בחדר יש חוברת הדרכה להגשת 'עזרה ראשונה', ומכיוון שלא היה לי משהו טוב ומועיל יותר לעשות, החלטתי לעבור על חוברת זו. בין הנושאים הנידונים בחוברת, מוקדשת יריעה נרחבת לנושא התקפי לב, דרכים למניעה, דרכי טיפול, עזרה ראשונה, ולצד זאת - רשימת תסמינים המעידים כי התקף לב מתקרב.

כשקראתי את התסמינים האלו, עלתה במוחי מחשבה נועזת: אם ממילא עלי לבלות את הלילה מחוץ לביתי, אין ספק, שבית חולים עדיף על בית מעצר... שיננתי את רשימת התסמינים, וכשהייתי בטוח, שאני זוכר אותם היטב, התחלתי בהצגה: התפתלתי מ'כאבים' תוך כדי שאני מחזיק חזק בחזה, ועשיתי את כל התסמינים שקראתי בחוברת.

עד מהרה התחילה מהומה, ובבת אחת החלה פעולת הצלה, כאשר השומרים מזעיקים אמבולנס דחוף, חשבתי לעצמי - 'הנה, תוכניתי הצליחה, לפחות 'אבלה' את הלילה על מיטה נוחה בבית הרפואה כשלצדי צוות רפואי רחום, ולא על דרגש בבית המעצר, כשסביבי פושעים מסוכנים'...

העלו אותי לאמבולנס, מלווה בארבעה שוטרים חסונים ששמרו עלי כל העת. הובהלתי מיד למחלקה הקרדיולוגית, שם החלו מיד בסדרת בדיקות מקיפה. ואז, הרופאים גילו... אכן כן, אחד העורקים הראשיים בליבי היה סתום ב-99 אחוז!... אומנם לא הרגשתי כלום, הכול היה הצגה, אבל הרופאים אמרו שהמצב היה ממש רגע לפני, והגעתי ברגע הנכון... רופא מומחה הזעק בשעות לפנות בוקר, וביצע צנתור לבבי מורכב באופן דחוף ביותר, והציל בכך את חיי. התוכנית החמקנית מלילה בבית המעצר, הצילה את חיי...

וְאֶת־בֵּית לְרַעְךָ כְּמוֹךָ אֲנִי ה' (יט, יז)

חז"ל דורשים את הפסוק 'אני ה' - נאמן לשלם שכר. למדנו מכך שגם אם לפעמים לא ניכר כלפי חוץ כמה אדם מתאמץ לאהוב את חברו ולהשתדל בטובתו, מ"מ הקב"ה שהכל גלוי לפניו, נאמן הוא לשלם שכר על מצוה זו - כבר כאן בעוה"ז, מלבד הקרן הקיימת לו לעוה"ב.

* * *

להלן סיפור [מעובד מספר 'ווי העמודים'] אותו הביא הרה"ג רבי **גואל אלקריף שליט"א** שסיפר לו מגיד שיעור נכבד שליט"א: "באחד הימים ביקרתי במחלקת קרדיולוגיה (לב) בבית הרפואה 'רמב"ם' בחיפה. תוך כדי הביקור במחלקה שמתי לב לתכונה מעניינת סביב אחד החדרים במחלקה. עמדו שם כמה שוטרים, והחתימו את אחד המטופלים, תוך כדי שהם מתנצלים בפניו על אי הנעימות, כשמנגד - הלה הודה להם בהתרגשות, וכולו היה מלא הודאה לה' יתברך. המחזה הזה עורר את סקרנותי, ולאחר תום המהומה הקטנה סביבו ניגשתי אליו, וכשהוא ראה את מבטי הסקרן סיפר לי דברים כהווייתן: "היה זה אתמול בשעות הערב, נסעתי על ציר תנועה ראשי בחיפה, הבחנתי מרחוק ביד מתנופפת, ואדם שנראה כנתון במצוקה ביקש כי אעצור לו. האטתי את רכבי ועצרתי, הלה הסביר, כי הוא ממנהר מאוד ועליו להגיע למקום אחר בדחיפות, והוא ביקש לעלות לרכב ולהצטרף לנסיעה אם אפשר. כבנו של אברהם אבינו אני שמח תמיד לעשות חסד עם רכבי, ובפרט ששמעתי בדרשה, שבזמננו את עיקר הכנסת אורחים אפשר לקיים על ידי נתינת טרמפ, וזה סגולה להינצל מתאונות דרכים. הסכמתי בשמחה, למרות שהלה לא היה נראה כאחד, ששומר על קלה כחמורה, ואולי אף פחות מזה.

נסענו כברת דרך, ולפתע קול יללת סירנות ונורות כחולות מהבהבות עטפו את הרכב מכל עבר, כשארבע ניידות משטרה נצמדו לרכבי סגרו עליו וחסמו את המשך דרכו. מהניידות קפצו שוטרים חמורי סבר ושולפי נשק, והורו לנו לעצור מיד, ולצאת מהרכב בידיים מונפות אל על. עשינו כמצוותם, ועל אתר הסתערו עלינו כמה שוטרים, אזקו אותנו באזיקים, והובילו אותנו לתא המעצר. כשנכנסתי לחדר המעצר, נודע לי כי האיש שהעליתי לרכב דקות ספורות קודם לכן הוא בעצם שודד מסוכן, שאיים בנשק על עוברי

עוד אני כותב לעצמי את ראשי הפרקים, ולבי נחרד בקרבי: 'והיכן אני? רק להטיף לזולת על 'ואהבת לרעך כמוך' - ואני עצמי איני נוהג כן. לפתע נחו עיני על המילה 'כמוך'... אם תתנהג כן, תוכל להטיף לאחרים, אמרתי לעצמי. ואהבת לרעך - כמוך: קודם כל אתה, קשוט עצמך תחילה!...

ואז אמרתי לנהג: "אחורה פנה, סע לנצרת".

"מה קרה?" שאל.

"במקום נאום לכינוס הרבנים הכנתי עדות אופי לפלוני", אמרתי לנהג בחיור, והרכב סבב וחזר לצפון. וכך, חדור רצון עז, נכנסתי אל אולם בית המשפט. אני אעשה את שלי, וק-ל המשפט יעשה את חלקו.

אולם, בכניסה לבית המשפט המחוזי בנצרת עמדה התובעת, לנוכח בואי הקשיחה את עמדתה וקראה לעברי: "הרב גרוסמן, אם באת לתת עדות אופי בתיק פלוני, חבל על הזמן שלך".

היא היתה פרקליטה מוערכת מאוד, ושימשה כתובעת מטעם הפרקליטות. היא ידעה את חומרת התיק והבינה כי לכאורה, ירשיע בית המשפט את הנאשם. "הפעם זה לא יעזור לך", הוסיפה בשחצנות.

לבי הלם בחוזקה: אולי באמת חבל על הזמן שלי? עודי משחזר את הנסיעה עד לכאן, ורגלי נשרכות כבכבלי קסם אל עבר האולם. טובה ליהודי צריכה שתהיה בשלמות, עם כל רמ"ח האיברים ושס"ה הגידים.

בצעדים לא קלים התיישבתי על כיסא באולם בית המשפט. דבריה של התובעת הלמו ברקותיי. ושמא אכן לא הייתי צריך לוותר על כינוס הרבנים הנכבד בעיר הקודש. "הפעם זה לא יעזור לך", הדהדו באוזני המילים של התובעת.

"בית המשפט", נשמע הכרוז, וחבר השופטים עלה בזה אחר זה לדוכן. ראש ההרכב היה נשיא בית המשפט המחוזי בנצרת, השופט עבד אל-רחמן זועבי, לימים שופט בבית המשפט העליון. 'אולי אכן זה תיק גדול וכבד, ואל לי להיכנס לכאן?' - התגנבה בלבי מחשבה; אך מיד הדפתי את ההרהורים ואמרתי לעצמי: 'ואהבת לרעך כמוך - אני ה'. את חלקי אני עשיתי; ריבוננו של עולם, עשה נא את חלקך'.

השופט מרים את עיניו מהתיק ומבחין בי. "הרב גרוסמן, למה באת לכאן?"

אמרתי שבאתי לתת עדות אופי.

"בבקשה", אמר השופט והוסיף, "אתה לא צריך לגשת לדוכן, אתה יכול לעמוד במקומך".

פני התובעת קפאו. היא קלטה מיד שהפסידה את המערכה... פעם אחר פעם היא ניסתה לסתור את דבריי, אך השופט אמר לה בקול נחרץ: "הפעם זה לא יעזור לך" -

מה שראית כאן לפני כמה דקות היה שוטרים שבאו לכאן לספר לי שהאמת התבררה להם, שאני חף מפשע, ובסך הכל הייתי נהג תמים וטוב לב שרצה לעשות חסד עם יהודי שביקש 'טרמפ', ומצא את עצמו מתגלגל לחדר המעצר על לא עוול בכפו. בתחילת הלילה הרהרתי כיצד יתכן שעשיתי טובה, ובגללה התגלגלה עלי רעה שכזו - להיעצר על לא עוול בכפי. ומה מסתבר? שההיפך הגמור הוא הנכון: הטובה שעשיתי היא שהצילה את חי! הכניסה לבית המעצר היא שהובילה לצנתור בזמן הנכון! המעצר שנגרם ממעשה החסד חסך ממני התקף לב נוראי שמי יודע מה היו תוצאותיו!".

[מתוך 'פניני עין-חמד']

* * *

סיפר הרה"ג רבי יצחק דוד גרוסמן שליט"א: כשיצאתי מהבית בבוקרו של יום, היו פני מועדות לירושלים, עיר הקודש. זכרתי היטב את עדות האופי שהתבקשתי למסור על יהודי יקר שטפלו עליו עלילת דברים; אך הלו"ז הקשיח שהיה עמי אילץ אותי לנסוע לירושלימה, שם נערך כנס של הרבנות הראשית בהשתתפות כל רבני הארץ. הכינוס המפואר נערך בירושלים, והשתתף בו גם ראש הממשלה דאז. התבקשתי לנאום ולהביא את דבר הרבנים.

לא חשבתי שאני יכול או שמותר לי לוותר על המפגש הזה, שכן עצם קיום הכינוס הוא קידוש השם גדול, ובוודאי לא ניתן לפתע פתאום להודיע על ביטול בואי. מיניתי את שני מקורביי, סגן ראש העיר דאז, ר' נחום אסולין, ומנכ"ל המוסדות דאז, ר' חיים ביטון, שייסעו לנצרת למסור את עדות האופי במקומי, ונסעתי בלב רגוע ובטוח לירושלים.

בעיצומה של דרך, עוד אני מכין את הנאום המבוסס כולו על הכתוב "ואהבת לרעך כמוך אני ה'", החילותי להתעמק בדברים.

הנה, חז"ל אמרו על פסוק אחר בפרשה, כי 'אני ה' רומז שהקב"ה "נאמן לשלם שכר". אמרתי לעצמי: 'בוודאי יש דברים בגו. נכון שמתאים יותר לדרוש רמז זה על הפסוק (ויקרא יט, טז) לא תעמוד על דם רעך אני ה': אדם שרואה את חברו טובע בנהר והוא רץ להצילו - ה' יתברך, היודע הכל, נאמן לשלם שכרו על כך, אך אולי ניתן להוסיף ולומר שבמצות 'ואהבת לרעך כמוך', אף כאן נאמרה הבטחה זו של "אני ה' - נאמן לשלם שכר". וכל כך למה? כיון שבמצות "ואהבת" יש לפעמים דברים עלומים ונסתרים, מכוסים ובלתי נראים - כמו אדם שמוותר מעצמו, מדמו מחלבו, עבור הזולת. וכי מי יודע את זה? מי יודע לכמת ולשער את גודל הטרחה וההשקעה בזולת, כשהן נעלמות מעיני כל בשר? על כך באה הבטחת התורה. אומנם בני אנוש לא ישכילו לדעת כמה ויתר אדם מעצמו עבור רעהו והזולת - אך אני, ה', נאמן לשלם שכר ויודע כל מעשיהם ופעולותיהם של בני האדם'.

מילים כה מוכרות, שאך לפני כמה דקות נאמרו על ידי התובעת עצמה אלי. הקב"ה, הנאמן לשלם שכר, שילם במזומן על מצות "ואהבת לרעך כמוך", שעליה טרחת יוגעתי".

* * *

סיפר הגה"צ רבי אריה שכטר זצ"ל: פעם הלכתי ברחוב בשווייץ, כשאני אוזח בידי תיק ג'יימס בונד. מרחוק הלכה אשה יהודיה צעירה עם טיולון ובתוכו שני ילדים. האשה לא ידעה שיש לי שמיעה חדה, כך שיכולתי לשמוע מה היא מדברת, למרות שדיברה מאד בשקט...

שמעתי כיצד היא פונה אל בורא העולם בבקשה חרישית: "ריבונו של עולם! אנא תן ליהודי הזה הצלחה, שיקבלו אותו בכל מקום בסבר פנים יפות, ויתנו לו צדקה ביד רחבה!..."

למרות שלא עסקתי באותה עת בהתרמה לצדקה, מאד התרגשתי מעצם דאגתה של אשה יהודיה לאחיה היהודים על אף שאינה מכירה אותם.

זוהי אהבת ישראל אמיתית! לאהוב כל יהודי מוכר או לא מוכר! לאהוב כל אחד! אם נזכה להרגשה זו, יתקיים בנו מאמר הכתוב "אני ה'" והקב"ה יתאווה לשכון בתוכנו.

[מתוך הספר 'אריה שאג']

סיפר הגאון רבי שלמה וולבה זצ"ל משמו של המשגיח הגאון רבי ירוחם ליבוביץ ממיר זצ"ל: כידוע, פניו של הסבא מקלם זצ"ל תמיד זהרו בשבת קודש מהוד קדושתה וראו על פניו הבדל בין שבת ליום חול. והנה, שבת אחת נבהלו תלמידיו לראות כי זוהר השבת הועם מפניו והנה הם כבימות החול וניכר שזה מחמת שהוא שרוי בצער. לאחר הבדלה, נאנח הסבא ואמר: "אחד המשכילים [שהתפרסם בשנאתו לתורה ולומדיה] מת!, מי יוכל להתבונן ולהכיל את צער הנשמה שלו בבואה לעולם האמת ובעומדה בדיון!".

בדומה לכך היתה תגובתו של הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל שעל אף קנאותו הבלתי מתפשרת למשכילים ושנאתו הגדולה למה שהם מייצגים, ריחם עליהם, כפי שמספר רבי משה בלוי זצ"ל בספרו 'על חומותיך ירושלים': "פעם בעת הביקור היומי אצלו התגלגלה שיחה על אחד המשכילים ואחד הנוכחים הוסיף את המילים 'ימח שמו'. אז אמר לי רבי יוסף חיים: 'אין אני נוהג להתבטא כך, הקב"ה הוא בעל הרחמים, אין לנו מושג מגודל רחמיו, ברור שיכול הוא לרחם גם על רשעים כאלו. האמן לי שעניי לא תהיה צרה אם יוודע לי שגם אותו משכיל ירוחם מאת הקב"ה ואפילו אם יבוא לחיי העוה"ב. כשהם בעולם הזה אנו מחויבים להתנגד להם כפי שתבעה התורה, כי בעולם הזה הם מזיקים ומקלקלים, מה שאין כן כאשר הם כבר עברו לעולם העליון... כלום חושב אתה שאין בו כל צד זכות?!' הקב"ה אינו מקפח שכר כל בריה, ואפילו שכר שיחה נאה...

אין עבירה מכבה מצוה, וזכות אינה בטלה אפילו באלפי חובות...".

[מתוך 'לקראת שבת מלכתא'-הרב ישראל ליוש]

* * *

אחת מהנהגות מרן ראש הישיבה הגראי"ל שטיינמן זצוק"ל, היתה לעורר לחזק הציבור להרבות שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, והי' משתדל בכל הכוחות למנוע מחלוקת ומריבות, וכשמו כן הוא, נהג ללמוד ממידותיו של אהרן הכהן עליו השלום, שהיה אוהב שלום ורודף שלום, והיה מוותר מכבודו ומשפיל את עצמו כדי לעשות שלום בין הבריות, וח"ו להיפך לא להוציא שום דיבור רע על אחד מישראל.

וכך כתב רבינו במכתב: "ידוע שמחלוקת זה אש גדולה המכלה שני הצדדים, ובפרט מחלוקת בין בני תורה שזה גם 'חילול השם', וצריך לראות שאם יש חילוקי דעות צריך כל א' להתבטל לגמרי, העיקר שלא יהי' ריב. והי' ישפות שלו' לכל עמו ובזכות זה יזכו לכל הברכות והצלחות וששם שמים יתרבה בעולם. הכו"ח למען שיתרבה כבוד שמים".

וזו היתה הנהגתו בינו לבין עצמו עד שלא מצאו אחד שיכול לומר שהצליח לפגוע בו, וכך יעידו העומדים בקבלת קהל, איך שהי' מתייחס לכל אחד, לילד צעיר כמו לאדם מבוגר, את כולם קיבל במאור פנים, וכבר היה לעולמים שבשעת קבלת הקהל נכנס אחד והחל לצעוק על רבינו על הוראה שנתן, רבינו אף שהיה לו מה לענות בענין, עמד ושתק בדומיה, וכשזה סיים המשיך בקבלת קהל בכל החמימות כאילו לא אירע כלום. וכשנשאל לאחר מכן מנין יש לו כוח לסבול את כל זה, ובפרט כשזה נעשה ברבים, ביקש שיביאו לו את הספר 'שערי קדושה' לרבי חיים ויטאל, והראה מה שכתב בחלק א' שער ו': "ואם עיני שכל לך, היה לך לחפש מי שיצערך כי חיים אתה מכניס לך", ולא יסף. וכך גם הי' כאשר נכנס אליו יהודי שבור ורצוף עם דמעות בעינים, ותינה בפניו כי בחוצות העיר נזרקו עליו פשקווילים, חייך רבינו ואמר לו: "אתה בחברה טובה, גם עלי זורקים פשקווילים, ולא הזיק לי כלום!", וכך פירט על עוד גדולי ישראל שנזרקו עליהם ואין לו מה להיות שבור מזה.

וכאשר נכנס אליו ת"ח אחד, וביקש ממנו עצה איך להתחזק כדי שלא ימצא את עצמו מעורב במחלוקת אמר לו רבינו שיתפלל בסוף שמו"ע תפילה מיוחדת על זה. ביקש הת"ח אם רבינו יכול לכתוב לו נוסח תפילה והסכים, וכתב: "יה"ר מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שניזהר מלשון הרע ממחלוקת ומשנאת חנם, ותטע בליבנו ובלב כל עמך בית ישראל אהבה בין איש לרעהו, ויקיים בנו שנמצא חן ושכל טוב בעיני אלוקים ואדם".

רגישות יתר גילו על פניו כאשר היה מדובר בהרחבת דיור, כאשר שכנים רוצים להוסיף תוספת בניה ונראה לשואל שהבניה תכער את הבנין ולכן רוצה להתנגד, ענה לו רבינו בחכמה: "וכי יש דין של 'זה קלי ואנוהו' על בית?". ובהזדמנות אחרת כשהגיע למסור שיחה בבית מדרש 'חניכי

למלך שהשלום שלו, שישלח לו סיעתא דשמיא ויצליח במשימה, ושוב דיבר עם כל אחד לחוד ועם שניהם ביחד, עד שבסופו של דבר נרגעו הרוחות, נפתחו הלבבות, האויבים נהפכו לאוהבים, סלחו, התפייסו וברכו את חברו המבוגר של ר' שמואל שימצא בקרוב את זיווגו הנכון. עתה ביקש ר' שמואל שגם שניהם יברכו זה את זה. כל אחד אמר את שמו של חברו החדש וברכו מעומק הלב שיושע בכל העניינים. ר' שמואל נכנס פנימה, שפך שם דמעות לישועת החבר הבחור שהוא מתפלל עליו שנים רבות כל כך, וגם לישועתו הוא. כשיצא משם הוא פוגש את מאיר, חברו מהישיבה. "אשריך! איזה קידוש ה' עשית", קורא אליו מאיר, "ראיתי מה שהיה. לא שמעתי מה דיברת איתם, אבל ראיתי שהצלחת להשפיע עליהם".

- "אמרתי להם שיברכו את חברנו שימצא במהרה זיווג הגון. תתפלל עליו גם אתה, הוא מתקרב לגיל שלושים ועדיין לא מצא את זיווגו".

ר' מאיר נדהם. הן לר' שמואל עצמו יש סאת ייסורים משל עצמו. הוא עדיין לא התברך בילדים, ועם כל זה הוא מקדיש את זכות השלום לחברו. "אני מקנא בך", אמר מאיר, "ככה לחשוב על השני".

"בוא ניכנס ישר לעניין", ממשיך ר' שמואל, "אולי יש לך רעיון בשביל חברנו?".

- "אני לא שדכן, הבחורה היחידה שאני מכיר זאת אחותי שמלאו לה תשע עשרה לאחרונה".

- "אולי זה מתאים?"

מאיר כמעט התעלף במקום, אבל ר' שמואל 'משום מה' נדלק על הרעיון. הוא המשיך ודיבר בשבח הבחור עוד ועוד, "מה אכפת לך לנסות?" הוא שכנע את מאיר, "תאר לך שכאשר הוא יהיה בן 91 היא תהיה רק בת 80... זאת מעלה גדולה...". התחילו בהומור, וכשיש שמחה למטה יש שמחה למעלה... כעבור עשרים יום הבחור המבוגר התארס במזל טוב עם אחותו של מאיר, וליהודים היתה אורה.

כשהגיע הבשורה המשמחת שוב עשה ר' שמואל את דרכו אל המקום הקדוש שממש צמחה הישועה, והפעם כדי להודות. ואת מי הוא פוגש שם? את השומר הנאמן שמרשה להיכנס רק לפי התור. ר' שמואל ניגש אליו בשמחה, ואומר לו: "זוכר אותי? אתה ודאי זוכר מה שהיה במקום הזה לפני כשלושה שבועות, קולות המריבה - והפיוס הנהדר שקידש את השם ברבים. מזל טוב! הבחור שבירכת התארס!"

השומר כל כך התרגש: "בטח שאני זוכר, ואני רואה שכל הברכות התקיימו - גם אני התארסתי השבוע...".

מזל טוב! מזל טוב!!! צאו וראו כמה חביבה אהבת חינום לפניו יתברך... [מתוך 'השגחה פרטית']

הישיבות' מעלות דפנה בירושלים, הביע צערו ברבים על ענין זה ואמר: "יש אדם שמשפחתו גדלה וצר לו בביתו, ומן הצורך להרחיב את ביתו ולהוסיף עוד חדר, בכדי שיהיה לו מקום נוסף להשכיב את ילדיו, ותמיד נמצא איזה אדם שמתנגד להרחבה, ולמה? מה אכפת לו? הלא הוא נמצא במערב, והשני נמצא בצפון או במזרח, ואינו רואה אותו כלל, ואין לו שום סיבה להתנגד, אבל בכ"ז הוא אינו מסכים, ומה איכפת לו אם יהי' לשכן שלו עוד ד' אמות להשכיב את הילדים? אני לא יודע מדוע, הרי כולם יהודים טובים, ולכן צריך בזה חיזוק מאד. ושמעתי מדיין באחד מהבי"ד שברוב המקרים של אנשים שמגיעים לדין תורה בעניינים אלו התובע אינו צודק, למה הוא באמת מתנגד? למה אינו יכול לתת את הטובה הזו?". וסיים את דבריו שתמיד יש לראות שיהיה לשני רק טוב ובזכות זה כ"א יזכה שלא יהיה לו שום רע.

[מתוך 'לקראת שבת מלכתא'-הרב זלמן רזניק]

* * *

סיפור מפי בעל המעשה, ר' שמואל שיחי': "לפני כמה חודשים הלכתי להתפלל באחד מהמקומות הקדושים. מאז הפציע וירוס הקורונה לעולם, יש מאבטח שעומד בחוץ ומווסת את כמות האנשים שבפנים. מותר שיהיו בפנים מספר מוגבל של אנשים, ורק כשאחד יוצא נכנס הבא. כשהגעתי עמדו עשרות אנשים בתור וניצלו את הזמן לאמירת תהלים. גם אני נעמדתי ביניהם וחיכיתי. לפתע הגיע למקום יהודי, עקף את כל התור הארוך וכמעט נכנס פנימה. "הלו.. הלו...", קרא לו המאבטח, "יש תור! אי אפשר להיכנס עכשיו".

"מה תור? מי תור?" היהודי ששמו יהודה התקצף נוראות. "מה באתם פה להשתלט על המקום? מה רציתי בסך הכל, לבוא להתפלל, זה הכל. מי קרא לך בכלל? מה היה רע עד היום? לך הביתה. נסתדר בלעדיך. אתה לא בעל הבית כאן".

השומר לא נותר חייב. "נכון שאני לא בעל הבית, אבל זה התפקיד שלי. אתה חייב לציית". חילופי הדברים הלכו והחמירו. נשמעו מילים קשות שאי אפשר לחזור עליהן, וכולם היו המומים מהתפתחות הדברים.

ר' שמואל החליט לעשות מעשה. הוא ניגש אל הניצים, תפס בידו של יהודה ואמר לו, "יהודי טוב, תירגע, תסלח לשומר ובזכות זה תראה ישועות". יהודה אינו מסכים בשום אופן, "צריך להעיף את השומר". ר' שמואל אמר עם דמעות בעיניו: "רק תקשיב, יש לי חבר, בחור צדיק כמעט בן שלושים. בבקשה ממך, תתגבר! תשתוק! תסלח! יש לך כוח לברך את חברי שיושע" הוא פנה גם לשומר עם אותם דיבורים רכים ומתחננים בעד חברו שיזכה להקים בית נאמן בישראל. השניים היו נוקשים ונחרצים. הם לא הסכימו לשמוע משום דבר, כל אחד היה בטוח שהוא צודק במאה אחוזים ויותר, אבל גם ר' שמואל לא ויתר. הוא התפלל